

Por de morir

Samuele Arba

Conte presentat en el 16è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

La ciutat es desperta amb el seu clàssic soroll: autobusos, cotxes, bicis, motos, tota classe de mitjans de transport esbufeguen per aquí i per allà. Qui va a treballar, qui va a fer les compres, nens a l'escola ben d'hora, vagabunds que fan tombs.

"Heus aquí la tardor. Amb gust em quedo una estoneta més a dormisquejar. Avui sembla un dia de primavera i aquest sol s'assembla al que brillava quan era un nen i vivia a l'Alguer. Per un moment em recordo de la meva infantesa. Però es només un segon. No em puc permetre pensar en el passat, he de pensar en l'avui. L'hivern està a les portes i pensar en el gel de les nits m'omple de tristor... Millor buscar una sortida, no vull passar pas un altre hivern dormint sota d'aquest pont.

Pensatiu en el meu càndid i llefardós "llit", si em puc permetre anomenar així aquestes capses de cartró que tinc per matalàs, sento una força interior immensa, que m'empeny vers un canvi. N'estic fart de viure al carrer, he de trobar una solució!

Però, quan recullo les poques coses que tinc i les acomodo al carretó en la mateixa posició des de fa anys, i m'encamino qui sap on, aleshores m'aturo i em pregunto com fer-ho.

Tinc mal de cap. La ressaca és la meva primera companya del matí. Serà millor esmorzar. Segurament al costat de l'oficina de correus hi deu ser en Pep. Creuo la plaça arrossegant els peus per l'asfalt: aquestes xancles de cuir no resistiran gaire temps. Quan en Pep em veu arribar em saluda amb la mà. Està molt deprimat. Des que la seva esposa l'ha abandonat i l'ha fet fora de casa s'ha trobat enmig del carrer fent de

l'ampolla la seva nova esposa; encara no sap que és una companya impossible d'estimar. Un bon vi blanc, lleuger, fresc... L'acosto a la boca però sento la seva flaire desagradable.

Com mai abans m'amoïnen els sorolls dels cotxes, el xisclar de les ambulàncies, el frenètic passar de les persones... He d'anar a la perifèria, fora de la ciutat, als camps; allí podré raonar sense l'enrenou de la ciutat."

En Salvatore era fill d'una terra llunyana, la seva barba era grisa i polsosa com els carrers que l'havien conduït fins aquella ciutat. Mentre buscava de quina manera canviar la seva situació, de sobte, com un ganivet clavat a traïció a l'esquena, va entendre que no hi havia sortida. Va recordar unes paraules de Lorca: *Com que no m'he preocupat de néixer, no em preocupo de morir.*

Ell se sentia a l'inrevés del poeta, en Salvatore tenia por de morir i l'única solució que va trobar per canviar la seva situació va ser la d'un robatori. Assegut al peu d'un arbre, mirant vers el cel, una gota li va caure per la galta. Se la va eixugar ràpidament i es va encaminar cap a la ciutat.

Amb els seus estalvis de tota una vida, vuitanta-sis euros, va comprar una pistola a un ionqui. Vagant pels carrerons del barri antic, nerviosament ara observava quin podia ser el seu objectiu per atracar. Quan va escollir la seva meta, una petita sucursal d'un banc alemany, es va quedar mirant la porta de vidres foscos que amagava el que passava a l'interior. Va decidir posar fil a l'agulla i es va encaminar amb decisió apuntant vers l'entrada. A tothom li va semblar estrany que un personatge com ell fos allà dins. L'habitació en un instant s'havia impregnat d'una pudor desagradable, densa, difícil d'evitar, fins i tot

qui es portava un mocador al nas sentia aquella pudor de fems. Va semblar estrany i va ser un segon, tot el que en aquell instant van sentir les set persones allà dins, va ser la simple por. Es van quedar aturats a escoltar què deia aquell home gastat pel carrer, però ja sabien quines paraules havia de pronunciar. I ell les va consumir amb veu metàl·lica induint terror. Mirava fixament als ulls de la guàrdia jurada que estava immòbil i l'apuntava amb la pistola. En Salvatore va agafar la bossa de paper plena de diners que la senyoreta plorosa li va donar, i mentre sortia es va distreure un moment, encantat per l'escot d'una dona asseguda vora la porta. Aleshores el guàrdia coratjós va posar en joc la seva vida pel resguard d'alguns euros que ni tan sols eren seus. Es va sentir un tret i en Salvatore, fugint com podia, perdia uns bitllets de cent, dos-cents i fins i tot de cinc-cents euros, que s'escamparen per tot arreu i que, de sobte, la gent va recollir amagant-los als calçons.

Immediatament va passar el que havia de passar en aquestes situacions, l'ambulància va portar el guàrdia ferit a l'hospital, les investigacions portaren a una caça que va durar poques hores. La policia el va trobar plorant i sense diners, refugiat sota el pont on feia anys tenia el seu jaç. El van conduir a la comissària, el van rentar i vestir bé perquè anés presentable davant del jutge. Davant seu i d'alguns curiosos presents a la sala, en Salvatore va dir que els diners els havia repartit per la ciutat als seus amics vagabunds i que no havia volgut disparar. El judici fou breu. Quan fou condemnat a deu anys de presó el captaire va donar un crit de joia, i al jutge, que li va preguntar el perquè d'aquella felicitat, li va revelar que ara tindria un àpat i un llit calent: a la presó

és clar, sense llibertat, però sense patiments. Ja s'havien acabat els hiverns al carrer.

Al magistrat la cara se li va posar cada vegada més vermella i sentint-se humiliat s'allunyà mentre li sortia fum per les orelles. En Salvatore va ser conduït a la presó i no va deixar de somriure.

Passaren uns mesos, i el matí de la vigília de Nadal en Salvatore va ser conduït novament al tribunal. Va demanar explicacions però no li van donar cap resposta. Quan a l'estrada es va trobar davant del mateix jutge que l'havia condemnat, a en Salvatore li va semblar cortès somriure.

Refugiat darrere de les seves petites ulleres recolzades sobre un gran nas, el jutge referia paraules estranyes, difícils d'entendre. Després d'haver estudiat durant mesos la sentència, llegia l'acta on relacionava els motius de l'excarceració d'aquell home. El pobre desgraciat escoltava amb més atenció i ho entengué tot gràcies a l'ajuda del seu advocat d'ofici. Per al tribunal el robatori planejat per aquell astut, havia sigut una mala jugada a la llei i a la justícia, havia comès un delictes premeditadament perquè el tanquessin a la presó. No existia moral en el què havia fet. No es podia recórrer a la llei a l'inrevés. Si per alguna raó des de feia anys vivia al carrer, hi havia de tornar. En Salvatore mirava amb els ulls fora de les òrbites. Li van fer signar un full i l'acompanyaren gentilment a la sortida.

Va pensar que es tractava d'un malson. Novament al carrer, oblidat i sol. Novament hauria d'afrontar el gel de l'hivern i de les persones.

Passaren hores en les quals en Salvatore va anar a veure si encara sota el pont hi havia el seu refugi, però el va trobar ocupat per una trepa de toxicòmans que havien fet d'aquell lloc un recer per punxar-se; quan el van veure apropar-s'hi, l'escriassaren perquè se n'anés i el menysprearen.

La nit ja havia arribat i als carrers resplendien els llums del Nadal.

Passejant pel parc on hi havia les atraccions, sentia enveja dels pares feliços que miraven, abraçats, com jugaven els seus fills.

Sense fer soroll Salvatore es va allunyar d'aquella multitud de gent feliç amb pas lleuger, sense ser vist pels que li fregaven el braç.

Primera edició en ePUB i PDF: desembre de 2013.

Aquest relat fou presentat en la 16a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2012-2013 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

